

[Lemburn.]

vidste kunstneren, at når han skabte sit værk, et alterbillede, eller hvad det nu var, var det, for at det skulle indgå i menneskenes daglige liv.

I dag bruger vi kun kunsten yderst sparsomt. Der hvor vi færdes, hænder det i bedste tilfælde, at vi hænger den op som pynt, efter at bygningen af nogle skoler og nogle rådhus er blevet færdig, men ingen tænker på, at kunst og arkitektur tidligere samarbejdede på lige fod, og at enhver offentlig bygning, hvor man mødtes, var et konglomerat af fantasi og af beregning, arkitektonisk beregning. I dag klistrer man kunsten på, efter at bygningen er lavet, den er pynt; derved overflødiggør man i virkeligheden kunsten, og derfor lever alt for mange mennesker kunstfattigt. Vel, vi har museerne, det havde man ikke tidligere, og de er jo en erstatning. Men man kan ikke komme uden om, at museet er en æstetisering af kunsten, hvorved man tager dens popularitet fra den. På dette område har vi endnu ikke indhentet fortiden.

Nu har vi altså museerne, og så må vi finde ud af, om vi kan bruge dem på en eller anden måde, så vi får en slags erstatning for det, der er kunstens mening: at blive anvendt. Og derfor må vi overveje, om vi kan gøre et museum som Glyptoteket mere aktivt, således at det kan sælge sig selv, således at det gør sig selv nødvendigt i vores tilværelse. Her er det vel egentlig naturligt at begynde med skolerne, og jeg vil da gerne henstille til den højtærede undervisningsminister — og jeg håber, han tager lidt mere venligt imod denne henstilling, end han gjorde imod mit ønske om at tilgodese humaniora — at man eventuelt overvejer at gøre museumsbesøg obligatoriske. Der er mange skoler, som dyrker det energisk, men der er også mange, som ikke gør det. De musiske fag i vor tids skole er forsømt, skønt de i hvert fald efter min mening er de vigtigste. Vi bevæger os ind i et fritidssamfund, men vi forbereder os ikke på det. Det var måske en

mulighed, at man udvidede undervisningen i kunstforståelse, og at man gjorde det på arnestedet, foran kunstværket, og at man i denne sag forsøgte på at nå frem til noget obligatorisk. Der er vanskeligheder med provinsen, det ved jeg nok, men de er vel til at overvinde.

Til den højtærede kulturminister vil jeg gerne henstille, om der skulle være muligheder for at aktivisere besøget på Glyptoteket, om man eventuelt kunne tænke sig, at man fik oprettet en abonnentkreds, som samledes omkring museet og brugte det som et kulturhus. Man har jo forsøgt sig med musikaftener og foredragsaftener, som finder sted i en ramme af bildende kunst, og det er en god idé. Jeg ved nok, at man kan ikke ganske sammenligne med Louisiana, hvis basis jo er skiftende udstillinger, medens Glyptoteket er en fast udstilling, men der er muligheder, hvis udnyttelse det måske var værd at overveje.

Jeg ved, at man i Glyptoteket snart forsøger med en belysning på den etruskiske samling; man vil holde åbent om aftenen, og det er en udmærket begyndelse. Det vil jo sikkert hjælpe, hvis man kunne holde længere åbent, end man gør. Det var måske også en idé at indrette et cafeteria; det ville også trække nogle til. Nu vil man selvfølgelig svare: ja men det koster jo penge. Vel, men der er måske også muligheder for, at man kunne sætte entréindtægten op. Hvis der kom større besøg, ville der måske komme større indtægter og det hele komme op på et højere plan, således at man fik brugt det hele noget mere.

Jeg tror nok, at dette forudsætter — og her er jeg altså ikke enig med den socialdemokratiske ordfører — at gratisdage kommer væk. Jeg synes ikke, det er nogen særlig god idé, at man både har betalende dage og gratis dage. Man må enten have det ene eller det andet. Sådan som man har indrettet det i øjeblikket, fører det til, at det store besøg ligger på de gratis dage. Hvis man tænker sig, at man indførte entré hele ugen igennem, var